

der, der har været sat fokus på, nemlig ældreområdet, sundhedsområdet og retsområdet.

Angående de ændringsforslag, vi har stillet, føler vi naturligvis også en forpligtelse til at anvise en konkret finansiering for dem. Det fremgår derfor også af ændringsforslagene samt bemærkningerne hertil, hvordan vi ønsker at finansiere de udgifter, vi konkret har foreslået, og vi foreslår endda besparelser, der går lidt videre. Vi foreslår besparelser på ulandsområdet – et emne, som har været diskuteret en hel del i dag – vi foreslår at afskaffe børnechecken til det tredje eller flere børn i familierne, og selvfølgelig ønsker vi også at spare på udgifterne til udlændinge, som opholder sig i Danmark, primært integrationsudgifter, fordi vi jo ønsker, at der skal føres en helt anden flygtningepolitik her i landet.

Samtidig med, at vi naturligvis anviser finansieringen af vores egne forslag, vil jeg sige, at lige så vel som der var logik i det, hr. Jes Lunde sagde for et øjeblik siden fra denne talerstol, at hvis man er forligspartner, har man selvfølgelig en forpligtelse til at have en samlet ramme, en samlet helhed, i sine aftaler og stemme den igennem – lige så klart er det, at når man ikke er forligspartner og ikke er søgt inddraget i forhandlingerne, er man selvfølgelig fuldstændig frit stillet med hensyn til at stemme for og imod de enkelte ændringsforslag, når de kommer til afstemning. Det er forskellen, og det betyder, at vi har den mulighed, at vi kan stemme for det, vi føler trækker i den rigtige retning, og vi kan stemme imod bl.a. den finansieringsform, man vælger, men som vi ikke finder er den rigtige. Det vil vi derfor gøre.

Jeg skal også sige, at hvis ændringsforslagene bliver vedtaget og forkastet i den udstrækning, det forventes, og regeringen dermed får afvist oppositionens ændringsforslag, vil vi i morgen stemme imod det samlede forslag til finanslov.

Jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til nogle konkrete ændringsforslag, der har været oppe i debatten, bl.a. forslagene om ulandsbistanden. Jeg må sige, at jeg er noget forundret, når det er således, at når det drejer sig om ulandsbistand, og når det drejer sig om udlændinge i Danmark, virker det jo, som om der ikke er nogen øvre grænse for, hvor mange midler der kan anvendes på de områder. Ulandsbistanden stiger jo som bekendt, når BNI stiger, og udlændingeudgifterne stiger, alt efter hvor mange der vælger at komme til Danmark. Ingen bliver afvist på grund af manglende ressourcer.

Men når det drejer sig om sundhedsområdet i Danmark, ja, så er der ikke på tilsvarende vis en automatisk stigning i udgifterne efter behovet. Nej, der siger man: Er der et større behov, end der er penge til, så må folk vente på en venteliste!

Derfor kan jeg da godt forstå, når andre også har sagt, at vi må stille nogle forhold op imod hinanden og sige: Bruger vi flere penge på ét område, så er der altså færre penge at bruge på et andet. Har vi én mekanisme ét sted, hvorfor så ikke bruge den samme mekanisme et andet sted? Hvorfor ikke bruge en mekanisme om, at der automatisk er penge til området, når det drejer sig om danske borgere her i landet, i forhold til at man kan bruge den mekanisme, når det drejer sig om andre landes borgere i andre lande? Det forstår vi ikke. Vi synes faktisk, det er en grotesk måde at afvise en debat om prioritering i den offentlige sektor på.

Det er også nævnt direkte, at det ikke er rart at stille ulandsbistanden over for andre udgiftsposter. Men det er efter vores opfattelse nødvendigt, fordi man kun kan bruge pengene én gang.

Vi ønsker, som det fremgår af ændringsforslaget fra os, at Danmark fremover skal give 0,7 pct. i ulandsbistand i stedet for 1,0 pct. Det vil næste år give en besparelse på statens budget på 3,8 mia. kr., som vi kan bruge til at nedbringe ventelister til sygehuse eller til bedre vilkår for vore ældre. Det er et faktum, som man jo ikke kan forklare sig ud af, men som man naturligvis har ret til at være politisk uenig i.

Jeg vil herefter knytte et par kommentarer til nogle af de ændringsforslag, der er stillet af primært Venstre, De Konservative og Kristeligt Folkeparti.

Om Kristeligt Folkepartis ændringsforslag vil jeg sige, at der er mange af dem, vi vil støtte, når vi kommer frem til afstemningerne. Det drejer sig bl.a. også om det, vi selv har som et ændringsforslag, som jeg så vil bruge lejligheden her til at fremhæve, nemlig forslaget om, at der lægges loft over grundskylden for landbrugets vedkommende på de 8 promille, der har været gældende, og at det altså dermed fortsætter også fremover. Aftalen er jo de 12 promille, men vi ønsker naturligvis, at promillen fastholdes, som den er nu. Det har Kristeligt Folkeparti også stillet et ændringsforslag om, og det er klart, det støtter vi.

På et andet område synes jeg også, det er værd at knytte nogle specifikke kommentarer til Kristeligt Folkepartis ændringsforslag, og det er